

Въ древнѣ столицѣ на родно племе,
Мы ся видѣхмѣ и запознахмѣ,
Чувства высоки тукъ ны сблизихѣ.

Азъ еще помнѣ, не ще забравѣ,
Твой-тѣ думы прощальны мили,
Кога да тръгнешъ на пѣтъ желѣзень,
Далечъ да идешъ, здрави да тѣрсеши;
Азъ еще помнѣ твой-тѣ въздышки,
Тѣжки печалны, като предгробны!

Сякашь, чи бѣше жива раздѣла,
Кога чи нѣщо намъ ѣ предсказа,
Кога, чи безъ да щешъ нѣкаква жалость
Печаль дълбока и неутѣшна
Бѣ на лице ти изображена,
Тѣй ты ны йгледа-та послѣ тръгна.

Другари вѣрны, до часъ послѣдний,
Бѣхѣ ся сбрали да тя проваждѣтъ:
Единѣ презъ други тя прегращахѣ,
Весело здрави ти пожелахѣ!
Тѣ ся върнахѣ, но азъ съгледахъ
Като изъ очи сълзы ронехѣ. . . . .

Мина ся зима, и дойде пролѣтъ,
Азъ се погледвамъ и ся надѣтъ:
Книгѣ напишешъ, не ся обаждашь,
По това мислехъ скоро ще додешъ,
Но що да чуѣ, що да ми кажѣтъ?
— Умрѣлъ Катрановъ, умрѣлъ горкиятъ!

Каква загуба и каква жалость!
Каквы надѣжды и благи мысли
Ся изгубихѣ и ся затрихѣ!
Още по жално, кога помыслѣ,
Чи онъ помина въ млади Години
Въ възрѣсть любезень, пленень отъ сили!